

Sygn. akt V CSK 167/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku M. B. i S. B.
przy uczestnictwie T. S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Świdnicy
z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca 841/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Argumentacja wnioskodawców powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że omawiana przesłanka została wykazana, brak jest bowiem wywodów uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością oraz dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie. Skarżący wskazali na dwa zagadnienia prawne – pierwsze dotyczące biegu terminu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu i drugie dotyczące dopuszczalności rozpoczęcia biegu zasiedzenia takiej służebności przed dniem 30 sierpnia 2008 r. i dniem 17 stycznia 1991 r. Oba zagadnienia skarżący wywodzą z błędnego poglądu o prawotwórczej roli Sądu Najwyższego, twierdząc że konstrukcja służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu nie powstała w oparciu o normę prawną a w oparciu o trzy uchwały Sądu Najwyższego

- uchwałę z dnia 30 sierpnia 1991 r., III CZP 73/91, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02 i z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08. Przedstawione zagadnienia nie są zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący nie wykazali bowiem, że mają one poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostały dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a ich rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. Znaczną część uzasadnienia wniosku stanowi polemika z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego (uchwała z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC z 2013 r., nr 12, poz. 139, postanowienia z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13, OSNC z 2015 r., nr 6, poz. 72, z dnia 23 października 2013 r., IV CSK 30/13, OSNC z 2014 r., nr 7-8, poz. 79, z dnia 20 września 2013 r., II CSK 10/13, z dnia 11 lutego 2011 r., I CSK 247/10 - nie publ.) oraz ogólne odwołanie się do kontekstu historycznego, społecznego i ekonomicznego, natomiast brak pogłębionego wyводу prawnego, który wykazywałby wskazane wyżej okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).